

Velká Británie v roce 1979

Stále sice máme státní poštu a státem vlastněné londýnské metro, ale zbytek státních podniků již dnes neexistuje. Při pohledu zpět se to zdá jako noční můra, ale takový svět opravdu existoval. Dělo se to a my jsme měli štěstí, že jsme se z tohoto špatného snu probudili.

Británie 1979

obsah



4 | EU nesplnila své sliby

ROZHOVOR | TÉMA O bídném životě v Británii před nástupem Margaret Thatcherové, vlivu myšlenek na hospodářskou politiku, podnicích, které nemají rády konkurenci, potřebě vzdělávání mládeže a o zaostávání Evropy.

Rozhovor s Madsenem Piriem



7 | Velká Británie v roce 1979

ROZHOVOR | TÉMA Přesuňme se nyní všichni na počátek historie, do doby vzniku světa, do časů, než se Margaret Thatcherová stala premiérkou.

Autor Madsen Pirie



8 | Pár poznámek z praxe rozkladových komisí

ANALÝZA | TÉMA V následujícím textu bych se chtěl pozastavit nad některými skutečnostmi týkajícími se činnosti rozkladové komise. Vedle charakteristiky této komise bych chtěl poukázat také na některé problémy, s nimiž se rozkladové komise v praxi potýkají a které jsem i já sám musel ve své dosavadní praxi (poznamenané působením v několika rozkladových komisích) řešit.

Autor Luboš Jemelka



10 | Marketování obce

ANALÝZA | TÉMA Pryč už jsou naštěstí doby, kdy česká veřejná správa odmítala a priori vše, co má stigma soukromého sektoru. Žijeme v době, kdy veřejná správa s úspěchem využívá řady přístupů dříve využívaných výlučně v komerčním sektoru. Tak je to i s marketingem obcí. K čemu nám může posloužit? Co dokáže? Co vlastně konkrétně marketování obce může znamenat?

Autor Marek Pavlík

**CI Time**

Odborný analytický měsíčník

Číslo 5

Ročník IV.

Srpen/Září 2014

Vydává

CI Consult & Research, s.r.o.

ve spolupráci s vysokou školou

CEVRO Institut

IČ: 24772461

Jungmannova 29/19,

110 00 Praha 1, Nové Město

Kontakty

Telefon: 224 054 087

www.cicar.cz, citime@cicar.cz

Redakce

Šéfredaktor

Josef Šíma

Odborní konzultanti redakce

Ivan Langer, Ladislav Mrklas

Tajemnice redakce

Petra Viktorová

Art director

Ivo Kubát (Multimedia Atelier)

Stálí spolupracovníci

Milan Cabrnach,

Antonie Doležalová, Jiří Frgal,

Jakub Kříž, Aleš Kučera,

Daniel Kunštát, Pavol Minárik,

Jaroslav Salivar, Harald Scheu,

Jiří Šedivý, Alexandr Vondra

Jazyková korektura

4JAN Public Relations, s.r.o

Fotografie

str. 1 ČTK

str. 2, 7, 10–11, eu.fotolia.com

Registrace MK ČR E 19998,

ISSN 1804-8099

Vážení čtenáři,

věříme, že jste strávili příjemné léto a těšíte se na další číslo CI Time. Máme to potěšení Vám oznámit, že jsme v letních měsících uvedli do provozu ohlášený názorový analytický portál Citime.cz, který nám nabízí nový prostor pro publikování aktuálních analýz společenského dění a informování o zajímavých akcích, přednáškách a seminářích. V tištěné podobě CI Time Vám budeme přinášet vždy výběr toho nejlepšího, co se na portálu objeví.

V aktuálním čísle CI Time Vám nabízíme rozhovor s Madsenem Piriem, prezidentem britského Institutu Adama Smitha. V rozhovoru se dotýkáme velké společenské změny, kterou pro Británii představovalo zvolení a reformy Margaret Thatcherové, za něž nese Dr. Pirie svůj díl odpovědnosti. Rozhovor je doplněn velmi zajímavým článkem o tom, jak vypadala Velká Británie v předreformních dobách, na něž lidé často (a rádi) zapomínají.

V dalších textech přinášíme postřehy dvou pedagogů vysoké školy CEVRO Institut. Dr. Luboš Jemelka nabízí několik poznámek z praxe rozkladových komisí a objasňuje praktické fungování některých ustanovení Správního řádu. Dr. Marek Pavlík ve svém článku zase ukazuje, jakým způsobem je možné využít poznatky marketingu při řízení obcí.

Přejeme Vám příjemné chvíle ve společnosti CI Time!

Josef Šíma,
*rektor vysoké školy CEVRO Institut
a šéfredaktor*

Ivan Langer,
*zakladatel společnosti
a odborný konzultant redakce*

Ladislav Mrklas,
*zakladatel společnosti
a odborný konzultant redakce*

EU nesplnila své sliby

O bíděném životě v Británii před nástupem Margaret Thatcherové, vlivu myšlenek na hospodářskou politiku, podnicích, které nemají rády konkurenci, potřebě vzdělávání mládeže a o zaostávání Evropy s Madsenem Piriem, prezidentem britského Institutu Adama Smitha.

JOSEF ŠÍMA | Vedl rozhovor



LIDÉ MAJÍ TENDENCI ZAPOMÍNAT NA TO,

jak příšerné státní služby byly a jak děsivě fungovaly státní podniky.

Stojíte v čele jednoho z nevlivnějších evropských think-tanků, Institutu Adama Smithe. Spoluzakládal jste ho již v roce 1977. Co jste tím tehdy sledoval?

Institut jsme zakládali proto, aby přicházel s návrhy nových politik, které rozšíří příležitosti pro svobodné rozhodování lidí a podpoří vznik příznivého prostředí pro podnikání a další tvůrčí činnosti. Tyto změny přispějí ke změně klimatu, kde dominantní roli hrály přísné státní regulace a socialismus a kde se všichni domnívali, že tak bude nutně vypadat i budoucnost.

ZAPOMÍNÁME NA PROBLÉMY MINULOSTI

Velmi poutavě přednášíte a píšete o tom, jak vypadal každodenní život na sklonku 70. let, jaké množství služeb nevalné kvality tehdy britská vláda poskytovala. Dnes si už na to asi lidé příliš nevzpomínají?

Lidé mají tendenci zapomínat na to, jak příšerné státní služby byly a jak děsivě fungovaly státní podniky. Byly řízeny v záj-

mu výrobců, úřednictva, odborů a politiků. Chudák spotřebitel se musel spokojit se vším, co mu bylo dodáváno. Neměl volbu a nemohl služby získat odjinud. Většina lidí, kteří dnes mohou chodit k volbám, v té době – kdy se toto vše dělo – ani nebyla na světě.

Podílel jste se na tom, co následovalo. Popsal byste svůj vliv na změnu hospodářských politik v 80. letech? Měl jste pocit, že klasické liberální myšlenky Adama Smithe nabývají na praktickém významu?

Institut Adama Smithe publikoval velmi diskutované studie s návrhy politických změn, v nichž se Smithovy myšlenky o svobodném podnikání a úsilí lidí o zlepšení životních podmínek odrážely. Když se těmto chvályhodným tužbám vytvoří prostor, lidé rozvinou ekonomické aktivity, vytvoří hospodářský růst a rozšíří se paleta zboží a služeb, z nichž si lidé mohou vybírat.

Jednou jste se nechal slyšet, že John Major byl více pro-
tržním reformátorem než Margaret Thatcherová. Jak jste to myslel?

Nebyl větším zastáncem trhů než Lady Thatcherová, ale měl možnost stavět na jejím úspěchu a rozvinout tyto myšlenky v oblastech, kde toho ona nebyla schopná, např. v oblasti železniční dopravy.

Podíváme-li se dnes zpět a vidíme-li více než dvě desetiletí vývoje, který následoval ve Velké Británii a Evropě, zaznamenáváte přetrvávající vliv reforem, jež probíhaly v 80. a 90. letech? V případě České republiky již proreformní étos dávno vyprchal, daně jsou vysoké a rostou, značná část ekonomiky je státem vlastněná či striktně regulovaná a lidé – zdá se – mají myšlenkově blíže ke korporátnímu fašismu než k myšlenkám Adama Smithe.

Je samozřejmě vážným problémem, že politici vždy chtějí zvyšovat daně, aby si koupili naše hlasy, a sledují vlastní zájem, spíše než aby dělali to, pro co by se rozhodli lidé, kdyby měli možnost volby. Zavedené podniky nemají rády konkurenci. Musíme stále dokola vysvětlovat, že možnost volby a podnikání dává vzniknout růstu, zatímco regulace z centra vede ke stagnaci.

Jak se dnes díváte na úlohu Evropské unie? Myslíte, že kdyby Margaret Thatcherová věděla, co se bude v dalších letech dít, rozhodla by se do EU nevstupovat a Británie by tak zůstala mimo toto uskupení?

EU nesplnila své sliby. Evropa v globalizované a rozvíjející se světové ekonomice hospodářsky zaostává. Země praktikující protekcionismus a z centra regulující hospodářství neuspějí v konkurenci s těmi, kteří budou svobodně obchodovat a umožní rozvoj soukromého podnikání.

UKIP NEPROSAZUJE SVOBODU

Jak se díváte na činnost UKIP, jež zaznamenala takový úspěch v posledních evropských volbách. Na jakých myšlenkách vyrůstá? Mají něco společného s myšlenkami Adama Smithe?

Původním ústředním programovým bodem UKIP bylo vystoupení z EU. Aby strana zvýšila přitažlivost svého programu pro širší masy, začala se vymezovat i v dalších oblastech a navrhopvat přijetí restriktivních politik, se kterými my v Institutu Adama Smithe nesouhlasíme. Příkladem je ochrana britského průmyslu a domácích zaměstnanců, kterou navrhuji namísto svobodného obchodu a volného pohybu zaměstnanců. Jejich názory z myšlenek Adama Smithe nevycházejí.

Natočil jste skvělou sérii vzdělávacích videí „Ekonomie je zábava“, jste známým komentátorem veřejného dění, propagujete myšlenku Dne daňové svobody. Co si slibujete od popularizace myšlenek svobody? Věříte, že si myšlenky svobody opět najdou cestu do veřejných debat a přispějí ke změně současných politik? Jakým

způsobem? Musíme čekat na příchod charismatického politika, jako byla Lady Thatcherová, potřebujeme další hlubokou sociální a hospodářskou krizi...?

Institut Adama Smithe věnuje velkou část času a zdrojů aktivitám, jež cílí na mladé lidi. Pakliže budou budoucí lídři náležitě chápat podstatu ekonomických a občanských svobod, budou spoluvytvářet politiky, jež v sobě tyto koncepty ponosou. Spolupracujeme s Liberty League a jejím Svobodným fórem, abychom mladé lidi vzdělali a nabídli jim přístup k myslitelům, již v nich zažehnou nadšení pro myšlenku svobody a navedou je na tuto cestu.

Jste též autorem science fiction knih pro děti. Proč se této aktivitě věnujete? Nalézáte i zde nějaké prvky s vazbou na svobodu a svobodné trhy?

Psaní science fiction knih pro mladé mne velmi těší a dosud jsem takových knih sepsal sedm. Píši tvrdou science fiction,

nikoli měkkou fantasy. Přesně takové knihy mne jako dítě nadchly. V mých knihách není žádná ideologie. Jsou to pouze – alespoň doufám – dobré a vzrušující příběhy. Tradice science fiction je ale samozřejmě individualistická. Existuje-li problém, nikdo nevolá vládu o pomoc, ale problém se snaží sám vyřešit. A vítězí ten, kdo prokáže odvahu, bude je přátelství, loajalitu a nevzdává se. Je dobré, když se o tyto věci budou děti v životě snažit.

ZAVEDENÉ PODNIKY NEMAJÍ RÁDY KONKURENCI.

Musíme stále dokola vysvětlovat, že možnost volby a podnikání dává vzniknout růstu, zatímco regulace z centra vede ke stagnaci.

MADSEN PIRIE



- Prezident a spoluzakladatel Institutu Adama Smithe, sídlícího ve Velké Británii,
- v minulosti působil jako profesor filosofie a logiky na Hillsdale College v Michiganu,
- krátce pracoval v americkém Kongresu pro Republican Study Committee,
- 13 let působil jako sekretář společnosti lidí s vysokým IQ, Mensa,
- vystudoval historii a filosofii, následně též ekonomii na Univerzitě v Cambridge, kde nyní působí jako hostující profesor,
- publikoval řadu knih a článků, mj. na téma privatizace, ekonomické reformy, moderní politické myšlení,
- často vystupuje v médiích a jeho texty se objevují v populárním tisku, např. Times, Telegraph, Independent, Guardian, Mail, Express, Wall Street Journal, Financial Times,
- je též autorem science fiction pro děti, publikoval 7 knih, poslední nese název Tree Boy,
- v září 2014 vystoupil s přednáškou na půdě vysoké školy CEVRO Institut v rámci první celonárodní konference Students for Liberty.

Velká Británie v roce 1979

Přesuňme se nyní všichni na počátek historie, do doby vzniku světa, do časů, než se Margaret Thatcherová stala premiérkou.

MADSEN PIRIE | Autor je prezidentem britského Institutu Adama Smitha

Člověk se ráno probudí, patrně si poslechne státní rozhlas nebo se podívá na státní televizi. V koupelně si vyčistíte zuby a umyjete se státní vodou, kterou ohřívá státní plyn, státní elektřina, státní uhlí nebo státní ropa. K snídani si člověk dá státní vajíčko, uvařené na plynovém sporáku, který vyrobil stát, nebo na státem vyrobeném elektrickém vařiči. Vezmeme do ruky nůž či lžičku ze státní oceli a můžeme se pustit do jídla.

Cestou ze státem vlastněného domu (a 35 procent jich takových bylo) byste se zastavili u schránky, abyste si vyzvedli státem dodávanou poštu, jež má pravděpodobně tři dny zpoždění, a pak už byste mohli nasednout do svého (státem vyrobeného) auta. Při nastupování musíte dávat pozor na odpadky, které na zemi nechali státní popeláři nebo je zapoměli sebrat státní čistíči silnic. Poté si to už můžete šinout do své státem placené práce. Jen ještě dovezete děti do jejich státní školy, manželku vyložíte u státní nemocnice a cestou se snažíte na silnici vyhnout státem vyráběným nákladákům a autobusům. Pak už jen zaparkovat ve státní garáži.

Dopoledne strávíte na státním telefonu, třeba abyste si zařídili cestu státními aerolinkami státem vyrobeným letadlem, jež startuje ze státního letiště, na které se dostanete díky službám státních autobusů. Možná si však jen zařizujete výlet státními železnicemi a třeba se na noc zastavíte v jednom ze státem vlastněných hotelů. Nebo možná vyrazíte na výlet státním trajektem na státem postavené lodi ze státem vlastněného přístavu. Tomu se prostě říká volba!



Chci tím říct, že v roce 1979 mohl člověk strávit celý den, aniž by nutně vůbec narazil na produktivní, soukromý sektor ekonomiky. A všechna tato státní odvětví byla neefektivní, všechny jejich služby byly předražené a většina státních podniků prodělávala a požadovala vysoké daně, z nichž by se platily dotace na jejich provoz. A nejen to! Všechny též zvyšovaly náklady soukromých podniků, jelikož nabízely předražené služby cestování, účtovaly předražené ceny za komunikační služby a energie.

Stále sice máme státní poštu a státem vlastněné londýnské metro, ale zbytek již dnes neexistuje. Při pohledu zpět se to zdá jako noční můra, ale takový svět opravdu existoval. Dělo se to a my jsme měli štěstí, že jsme se z tohoto špatného snu probudili.

Pár poznámek z praxe rozkladových komisí

V následujícím textu bych se chtěl pozastavit nad některými skutečnostmi týkajícími se činnosti rozkladové komise. Vedle charakteristiky této komise bych chtěl poukázat také na některé problémy, s nimiž se rozkladové komise v praxi potýkají a které jsem i já sám musel ve své dosavadní praxi (poznamenané působením v několika rozkladových komisích) řešit.

LUBOŠ JEMELKA | Autor je právník a politolog, přednáší na CEVRO Institutu a pravidelně publikuje zejména k problematice správního práva

OBECNĚ K ROZKLADOVÉ KOMISI

Jak předpokládá ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu, musí návrh na rozhodnutí ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu o rozkladu podat rozkladová komise. Nemusí se ovšem jednat pouze o rozhodnutí ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu, ale v obdobném postavení je i bankovní rada České národní banky nebo rada Českého telekomunikačního úřadu. Fakticky tak v České republice působí necele tři desítky rozkladových komisí.

Správní řád předpokládá nezbytné zapojení rozkladové komise a priori do procesu rozhodování o rozkladu. Přestože je návrh rozkladové komise nezávazný, absence jejího návrhu by byla poměrně závažným procesním pochybením. Zapojení rozkladové komise ovšem nepředpokládá správní řád pouze ve vztahu k rozkladu, jak by označení této komise naznačovalo, ale rovněž ve vztahu k podnětu k provedení přezkumného řízení. V této souvislosti může být otázkou, zda mají být rozkladovou komisí posuzována nejen správní rozhodnutí, ale například také opatření obecné povahy, pokud by byla ústředním správním úřadem vydávána. Domnívám se, že ano. V souladu s § 174 odst. 2 správního řádu lze totiž soulad opatření obecné povahy s právními předpisy posoudit v přezkumném řízení, přičemž kromě lhůty pro zahájení přezkumného řízení, resp. účinků rozhodnutí v přezkumném řízení

nepředpokládá toto ustanovení žádnou jinou odchylku od obecné úpravy přezkumného řízení.

Naopak rozkladová komise nemusí být nutně využívána při rozhodování o obnově řízení nebo při dalších úkonech, kde vystupuje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu jako nadřízený správní orgán (například při přešetřování vyřízení stížnosti nebo při posuzování, zda má být přijato opatření proti nečinnosti). Dokonce ani v případech, kdy byl určitý rozklad již dříve projednán v rozkladové komisí, a následně bylo rozhodnutí o rozkladu zrušeno soudem, nevzniká podle mého názoru povinnost projednat jej před novým rozhodnutím o rozkladu znovu v rozkladové komisí (i když osobně bych toto projednání doporučoval také pro tyto případy).

Členové rozkladové komise jsou jmenováni ministrem nebo vedoucím jiného ústředního správního úřadu. Ten jmenuje nejen předsedu a další členy rozkladové komise, ale také například předsedy senátů rozkladové komise (jsou-li zřízeny). Zároveň by měl rozhodovat např. o případném rozdělení působnosti těchto senátů. Kdo je jmenován členem rozkladové komise, je výlučně v pravomoci ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu. Správní řád nestanoví žádné kvalifikační předpoklady a hovoří pouze o „odbornících“, kteří nejsou zaměstnanci zařazení do ústředního správního úřadu a musí tvořit většinu členů rozkladové komise.

Zákon v případě členů rozkladové komise nestanoví délku jejich funkčního období, je tedy na uvážení ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu, zda je jmenuje na dobu neurčitou nebo na určité časové období. Délka tohoto funkčního období ovšem není až tak rozhodující, protože jmenování čle-

nové mohou být ministrem nebo vedoucím jiného ústředního správního úřadu rovněž odvolání, a to i před koncem tohoto funkčního období. K tomu si ovšem dovolím poznamenat, že podle mého názoru by k tomuto odvolávání mělo docházet spíše výjimečně a pouze v nezbytných případech, například proto, že člen rozkladové komise není schopen (pro nemoc nebo jiné překážky) svou funkci vykonávat. V zájmu zachování určité nezávislosti rozkladové komise nepovažují za správné (byť bohužel nikoli za nemožné), aby byl někdo odvoláván pouze za své názory, které zrovna neodpovídají názorům ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu, u kterého byla daná rozkladová komise zřízena. Pokud by byla rozkladová komise ad hoc obměňována pouze proto, aby dávala takové návrhy pro rozhodnutí o rozkladu, které si ministr, popř. vedoucí jiného ústředního správního úřadu představuje, ztrácelo by projednání rozkladu v rozkladové komisi svůj význam, protože by se z poradního orgánu stala nástrojem (z)vůle toho, komu má radit.

Na rozdíl od předchozího správního řádu zpřísnil současný správní řád požadavky na složení rozkladové komise. Stanoví nejen to, že komise musí mít nejméně pět členů, ale především to, že většinu členů rozkladové komise musí tvořit externí odborníci, tedy takoví, kteří nejsou zaměstnanci zařazení do ústředního správního úřadu, který dané řízení vede. Toto ustanovení by mělo přispět k tomu, že většina členů rozkladové komise nebude ve věci podjatá, resp. nebude mít tendenci potvrzovat rozhodnutí svých kolegů ze správního orgánu, který řízení vede. Výjimku z tohoto pravidla zakotvuje například zákon o ochraně hospodářské soutěže pro řízení u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Tento úřad měl zřejmě obavu, že by mohlo být problematické garantovat účast většiny takových externích odborníků, kteří by měli výbornou znalost předpisů (vnitrostátních i komunitárních) o ochraně hospodářské soutěže.

K JEDNÁNÍ ROZKLADOVÉ KOMISE

Pokud jde o charakter rozkladové komise, lze z ustanovení § 152 správního řádu i ze související soudní judikatury zcela jednoznačně dovozovat, že rozkladová komise není sama správním orgánem, ale je jen poradním orgánem správního orgánu. Proto také představují její výstupy pouze určitá doporučení (poskytnutí nestranného právního názoru), nikoli závazné posouzení určitého případu.

V otázce usnášeníschopnosti je možné se pozastavit nad ustanovením § 152 odst. 3 věty poslední správního řádu, podle kterého musí být senáty nejméně pětičlenné. Podle správního řádu obecně platí, že kolegiální orgán je způsobilý se usnášet, je-li přítomna nadpoloviční většina jeho členů. Usnesení je pak přijato nadpoloviční většinou hlasů přítomných členů. To by mělo platit jak v pří-

V § 152 Odst. 1 A 2 SPRÁVNÍHO ŘÁDU SE UVÁDÍ:

Proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr, státní tajemník ministerstva nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni, lze podat rozklad. O rozkladu rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu.

pádech, kdy rozkladová komise jedná jako celek, tak také v případech, kdy jedná v jednotlivých senátech (tento názor osobně preferuji). Lze se však setkat rovněž s názorem vycházejícím právě z § 152 odst. 3 věty poslední správního řádu, podle kterého bez ohledu na velikost konkrétního senátu musí být pro usnášeníschopnost přítomno alespoň pět jeho členů. Tento názor sice přímo neodporuje textu zákona, nicméně by mohlo vypadat poněkud zvláště, pokud by byl senát například dvacetičlenný a usnášeníschopností by bylo dosaženo již při přítomnosti pěti jeho členů.

K účasti na jednání rozkladové komise uvádím, že je třeba rozlišovat celkové jednání na jeho úvodní část a závěrečnou poradou a hlasování. Není vyloučeno, aby se úvodní částí účastnily vedle členů rozkladové komise i další osoby, například úřední osoby, které se podílely na vydání rozhodnutí v prvním stupni. Vyloučeno nemusí být teoreticky ani to, aby byl jednání přítomen i účastník řízení, popř. jeho právní zástupce. Jejich přítomnost by měl řešit jednací řád rozkladové komise.

V případě závěrečné porady a hlasování ustanovení § 134 odst. 1 správního řádu uvádí, že při poradě a hlasování mohou být přítomni pouze členové kolegiálního orgánu a osoba, která je pověřena sepsáním protokolu. Domnívám se, že toto ustanovení by mělo být aplikováno rovněž v případě rozkladové komise, která je pouze poradním orgánem ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu. Za sporné však považuji to, zda toto ustanovení aplikovat vůči ministrově, resp. vedoucímu jiného ústředního správního úřadu v případě, že by se jednání rozkladové komise účastnil. Podle jazykového výkladu § 134 odst. 1 správního řádu by měla být jeho účast při poradě a hlasování rozkladové komise vyloučena. Na druhou stranu si však musíme uvědomit, že rozkladová komise je jeho poradním orgánem a z logiky věci by bylo vhodnější, kdyby byla jeho účast rovněž při poradě a hlasování rozkladové komise přípustná a mohl se „z první ruky“ dozvědět, jak o návrhu rozhodnout (srov. blíže též JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D.: Správní řád. Komentář. 4. vydání. Praha : C.H.Beck, 2013, s. 635).

Závěrem lze dodat, že význam rozkladové komise je z povahy věci větší tam, kde tento ministr, popř. vedoucí jiného ústředního správního úřadu přistupuje k vyřizování rozkladů čistě formálně a bez dalšího dá na názor rozkladové komise. Zde je rozdíl rozkladové komise od skutečného správního orgánu rozhodujícího s konečnou platností pouze nepatrný (a čistě formální, daný textem zákona). Naproti tomu tam, kde se ministr, popř. vedoucí jiného ústředního správního úřadu problematikou jednotlivých rozkladů výrazněji zabývá a návrhy rozkladové komise se ne vždy řídí, ustupuje význam rozkladové komise do pozadí a je zřejmé, že její zapojení do procesu vyřízení rozkladu je sice nezbytné, ovšem nikoli klíčové.

Marketování obce

Pryč už jsou našťestí doby, kdy česká veřejná správa odmítala a priori vše, co má stigma soukromého sektoru. Žijeme v době, kdy veřejná správa s úspěchem využívá řady přístupů dříve využívaných výlučně v komerčním sektoru. Tak je to i s marketingem obcí. K čemu nám může posloužit? Co dokáže? Co vlastně konkrétně marketování obce může znamenat?

MAREK PAVLÍK | Autor je obchodní ředitel M.C.TRITON, člen Katedry veřejného práva a veřejné správy, CEVRO Institut

K ČEMU MŮŽE OBCI MARKETING SLOUŽIT?

Jako vystudovaný marketér se již více než 10 let zabývám poradenstvím pro organizace veřejné správy a především v poslední době mně stále více zástupců samospráv sděluje, že „marketing už pro nás není cizí věc a víme, že nám pomáhá“.

JAK VLASTNĚ MŮŽE MARKETING POMOCI OBCI?

Shrnuji nejčastěji uváděné důvody, proč je marketování obce pro místní politiky zajímavé:

- nespokojenost občanů města i ostatních aktérů se situací rozvoje města v mnoha ohledech a zájem aktérů nalézt inovativní řešení vedoucí ke změně situace a vytvoření pozitivní atmosféry ve městě,

- nedostatečná či pomalá restrukturalizace ekonomiky města a s ní spojené problémy a snaha všech hlavních cílových skupin zabývajících se rozvojem města aktivně tyto problémy řešit (např. vysoká nezaměstnanost občanů regionu),
- nízká atraktivita města a regionu z hlediska investorů, podnikatelů, mladých rodin a turistů a snaha o zvýšení jeho atraktivity,
- nedostatek finančních prostředků na realizaci rozvojových projektů na straně veřejného sektoru a potřeba situaci řešit spoluprací se soukromými investory,
- existence konfliktů mezi důležitými zájmovými skupinami ve městě (podnikatelé – správa) ohrožující jeho rozvoj,
- snaha podpořit angažovanost občanů prostřednictvím jejich zapojování do rozhodování obce, což má přispět k jejich větší identifikaci a loajalitě s městem,
- špatná image města a zájem o jeho zlepšení prostřednictvím cílené komunikační strategie,
- osobní zájem a snaha lokálních politiků být trendový a využívat při řízení města nejmodernějších konceptů.



Obvykle se jedná o kombinaci důvodů pro nastartování a realizaci městského marketingu. Pokaždé je ale iniciaci městského marketingu v dané obci přítomen tlak určitých zájmových skupin na vyřešení dlouhodobých potíží a pocit nutnosti změny.

Iniciátory městského marketingu nemusí být jen lidé z veřejného sektoru (např. starosta, tajemník), ale také aktéři ze soukromého sektoru (např. podnikatelé), kteří jsou dlouhodobě nespokojeni se stávající situací.

Městský marketing pak jako koncept rozvoje má dát impulsy k „prolomení ledu“ a tím ke změně rozložení sil mezi aktéry veřejného a soukromého sektoru a uvolnění působení konkurence a tržních sil ve městě.

MOŽNOSTI MĚSTSKÉHO MARKETINGU

Uchopení městského marketingu má celou řadu možností. V tabulce uvádím jednotlivé přístupy osvědčené i u zahraničních municipalit v řazení od dílčích marketingových nástrojů ke komplexnímu, dlouhodobému a sofistikovanému marketingovému přístupu měst a regionů.

Závěrem bych rád uvedl svoji zkušenost, která podtrhuje vhodnost využívání marketingu při řízení obcí. Konkurenceschopné obce jsou ty obce, které dokážou efektivně komunikovat a spolupracovat s různými skupinami (občané regionu, podnikatelé, potenciální investoři, neziskové organizace) pod společným jmenovatelem „koordinovaný, sdílený a efektivní rozvoj území“.

Možnosti městského marketingu

	Popis
Komunikační politika obce	Komunikační politika obce využívá nástroje propagace a public relations ke zlepšení image obce/regionu. Tento přístup je vhodný pro vyprofilovaná města (např. Český Krumlov, lázeňská města), kterých je však málo, protože informuje o již existující atraktivní specifické nabídce, a tím zvyšuje poptávku klíčových cílových skupin.
Marketing organizací veřejných služeb	Marketing organizací veřejných služeb chápe komunální podniky řízené obecní samosprávou jako podniky, které poskytují služby zákazníkům. Stejně jako každý jiný podnik služeb se musí řídit dle požadavků a představ strany nabídky, tzn. zákazníků. Dílčí služby poskytované podniky veřejného sektoru jsou považovány za produkty, které se musí prosadit na trhu. Nástrojem úspěšného řízení těchto podniků má být marketing. Veřejné služby, na které lze použít marketingové řízení, jsou například odvoz odpadu, údržba zeleně, péče o čistotu města, veřejná doprava, informační služby pro občany a turisty, podpora podnikání, podpora investic, správa veletrhů a výstav, správa sportovních zařízení, péče o bytový fond, nemocnice, školy, knihovny, muzea, nemocnice apod.
Partnerství veřejného a soukromého sektoru	Tento typ městského marketingu využívá s úspěchem principů modelu Public – Private – Partnership (PPP). Tento model městům umožňuje rychle reagovat na potřeby trhu díky partnerství a spolupráci organizací veřejného a soukromého sektoru při plánování a realizaci jednotlivých projektů. Veřejný a soukromý sektor jsou motivovány společným zájmem spojit finanční, personální a znalostní kapitál a takto umožnit rychlou realizaci projektů směřujících ke zvýšení atraktivity města na „trhu měst“.
Obec jako „produkt“	Základním východiskem tohoto typu městského marketingu je představa, že rozvoj města lze řídit efektivně aplikací konceptu marketingového managementu, který se s úspěchem používá pro řízení podniků. Město je považováno za „produkt“ a orgány obce (např. starosta, rada města, zastupitelstvo) aplikují marketingový přístup stejně jako manažer firmy či podnikatel. Město musí zvyšovat svou konkurenceschopnost a atraktivitu vytvářením produktu – nabídky, která bude odpovídat poptávce určitých cílových skupin – jen takto může město uspět v konkurenčním boji měst o investory, mladé rodiny, návštěvníky, kvalifikované pracovní síly, studenty apod.



© lightpoet – Fotolia.com

Studujte prestižní vysokou školu v centru Prahy!



Atraktivní obory s výborným uplatněním!

- **Ekonomie – Hospodářská politika (Bc.)**
- **Politologie a mezinárodní vztahy (Bc., Mgr.)**
- **Obchodněprávní vztahy (Bc., Mgr.)**
- **Veřejná správa (Bc., Mgr.)**
- **Bezpečnostní studia (Mgr.)**
- **Master of Public Administration (MPA)**



CEVROINSTITUT

[vysoká škola]

PRÁVO, POLITOLOGIE, EKONOMIE
PRESTIŽ, VZDĚLÁNÍ A ÚSPĚCH

cevroinstitut.cz